

Nr 232.

Av herrar **Pettersson** i Dahl och **Nilson** i Spånstad, om viss ändring i gällande bestämmelser om fastställande av kommuns andel i kostnaderna för polisväsendet i gemensamt polisdistrikt.

I lagen av den 6 juni 1925 angående polisväsendet i riket stadgas i § 16, att då polisdistrikt består av område från mer än en kommun, skola distriktets kostnader för polisväsendet fördelas mellan de olika kommunerna efter polispersonalens sannolika användning i de särskilda delarna av polisdistriktet. Kan överenskomelse ej träffas, ankommer det på länsstyrelsen att avgöra tvisten.

Ett polisdistrikt kan bildas av en eller flera kommuner, i det senare fallet genom s. k. kommunalförbund, och kunna då inte kommunerna inom distriktet komma överens om anslag till avlöning åt fjärdingsmannen skall länsstyrelsen slita tvisten. Enligt lagen skall då särskild hänsyn tagas till »polispersonalens sannolika användning». Kommunernas olika skatteförmåga tillmätes underordnad betydelse. För att belysa hur bestämmelserna kunna verka må ett exempel anföras.

Två kommuner bilda gemensamt ett polisdistrikt. Den ena kommunen har ett ytinnehåll av cirka 100 kvkm och folkmängden utgjorde år 1938 omkring 750 och år 1940 omkring 740 personer. Den andra kommunen har ett ytinnehåll av 45 kvkm. Folkmängden uppgick år 1938 till cirka 1,300 och år 1940 till cirka 1,250 personer.

Då lönen till den gemensamma fjärdingsmannen i distriktet skulle bestämmas, fick denne yttra sig i ärendet. Han uppgav då, att under tiden 1/1—30/6 1939 utgjorde antalet diarieförda ärenden för den till ytan största kommunen omkring 200 och för den minsta omkring 600. Under samma tid uppgick antalet utfärdade indrivningskvitton i resp. kommuner till omkring 250 och 360. Då enighet om lönen ej kunde uppnås måste länsstyrelsen avgöra frågan om kostnadernas fördelning mellan de bägge kommunerna, sedan ett medlingsförslag avböjts. Enligt resolution av den 4 mars 1941 dömde länsstyrelsen den förstnämnda kommunen att betala $\frac{6}{13}$ och den sistnämnda $\frac{7}{13}$ av kostnaderna. Den förstnämnda kommunen har en utdebitering av cirka 12 kronor per skattekrona och den sistnämnda cirka 7 kronor.

Flera liknande exempel skulle kunna framdragas, men det här anförda torde tillräckligt tydligt visa, att vid fördelningen av kostnaderna för polisväsendet mellan de olika kommunerna inom ett polisdistrikt hänsyn borde tagas inte

endast till polispersonalens sannolika användning utan även till resp. kommuners skattekraft eller skattekrönornas antal.

På grund av vad som ovan anförts få vi därför hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära ändring i gällande bestämmelser angående fastställande av kommuns andel i kostnaderna för polisväsendet i ett gemensamt polisdistrikt på så sätt, att hänsyn också skall tagas till resp. kommuners skattekraft.

Stockholm den 24 januari 1942.

Anders Pettersson
i Dahl.

Hjalmar Nilson
i Spånstad.
